

MEIDÄN OMAT

OSA 2

MM- karsinnat

KALLE VEIRTO

KARISTO
Hämeenlinna

© Kalle Veirto ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-43641-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

1.

MM-kilpailut alkoivat osaltamme jo marras-kuussa, puoli vuotta ennen kuin koululaisten maailmanmestaruudesta pelattiin Suomen Helsingissä ja vuotta ennen Qatarin MM-jalkapalloa.

Aloitimme kisat karsimalla. Juu, vaikka me ja Suomi ja Töllinkulman koulu olimme sankareita kaikki, jouduimme silti lunastamaan paikkamme 32 parhaan sakissa. Niin kuin kaikki muutkin.

EM-kisoihin osallistujat arvottiin halukkaista, MM-tasolle pääsi vain pelaamalla. Kun karkeloon saivat ilmoittautua vaikka kaikki Suomen alakoulut, niin kyllähän siitä aika sirkus kehkeytyi.

Karsiminen aloitettiin paikallisilla karsinnoilla. Se herätti pientä napinaa yhdessä oman kunnan koulussa, meillä Töllinkulmalla.

”Miksi me joudutaan pelaamaan tšekäläisten lättäjalkojen kanssa? Miksei voida heti syöttää nakkikeittoa Ruotsille, Chilelle ja tšekeille, niille jotka ovat oikeasti kovia?” Oinos-Peve valitti suureen ääneen.

Oinos-Peve?

Niin, hän ei ollut Töllinkulman EM-ki-sajoukkueen mukana voittamassa historiallisia EM-pronssimitaleja Lahden Hiihtostadionin finaaleista. Hän oli siirtynyt Keskuskoululta meille, kuten kaksi luokkaa muita kuutosia.

Keskuskoululla oli käynyt juhannuksen perinteisten Kalja-jazzien perinteisen Beer Beach Volley -turnauksen sivutuotteena vesivahinko, jonka sivutuotteena pari kolme luokahuonetta oli käyttökiellossa, kunnes olivat kuivia ja remontoitu.

Töllinkulman jalkapallojoukkueelle se tarkoitti vahvistuksia. Ja entistä kovempaa kilpailua pelipaikoista. Niitä oli edelleen samat kymmenen kuin EM-turnauksessa.

Entisellä menestysryhmällä emme olisi muutenkaan voineet lähteä MM-tason taitoihin. Poissa olivat kevään kuutoset Daniel, Eeli ja Azar. He olivat nyt seiskoja Keskuskoulussa.

”Mä anon, että saisin jäädä luokalleni”, Azar sanoi, kun tilanne selvisi.

”Miksei se vesivahinko osunut yläkoulun puolelle”, Eeli manasi.

Huippu-urheilukihomme, mv. Liisa taisi tuoreeltaan elokuussa lausua jo julki sen, mitä useimmat hiljaa mielessään ajattelivat:

”Voi olla, että me vaan vahvistutaan tässä kaupassa.”

Ei mitään, saattoi se olla niinkin tai sitten tasan päinvastoin. Mutta sehän nähtäisiin vasta peleissä. Kapteenina en halunnut lähteä arvioimaan ja vertailemaan uusia ja vanhoja pelaajia keskenään.

Tai kuka sen sanoi, että minä olisin kapteeni. Keskuskoulusta tulleissa oli Peven lisäksi kolme Kunto-Veljien junnuja ja kaksi jotka pelasivat muualla.

Kunto-Veljien pelaajat tunsimme hyvin,

koska myös minä ja Jesse kuljimme koko kesän Ku-Ve:n mukana. Olimme D-junnuissa avauksen kantasoluja, mutta siitä ei kannattanut päätellä liikoja. Joukkue kun pelasi piirin Kakkosessa.

”Nooh, hyvä jengi me joka tapauksessa saadaan”, sanoin.

”Älä sano aina nooh, se kuulostaa juntilta. Varsinkin televisiossa.”

Moitteet lausui Liisa, kukas muu.

2.

Ihan ensimmäiseksi Töllinkulman piti siis valita uusi joukkue, sitten piti nousta kotipaikan ykköseksi ja kaataa Keskuskoulu, Pönni ja Tismale eli muut MM-karsintoihin ilmoittautuneet kunnan alakoulut, eikä niitä enempää ollutkaan.

Keskuskoulu oli näistä suurin, tietenkin, koska sijaitsi keskustaajamassa. Tismale oli uusin ja seinättömin ja sijaitsi uuden seisakkeen lähistöllä, jonne oli muuttanut uusia ihmisiä uusiin isoihin omakotitaloihin.

Pönni oli pieni ja pippurinen, viimeinen pöpelikkökoulu maalaisille. Sitä oli vuosien varrella yritetty lakkauttaa kolmesti, ja kol-

mesti valtuusto oli äänestänyt yhden äänen enemmistöllä sille jatkoaikaa.

Koulujen voimasuhteita puitiin Kunto-Veljiä harjoituksissa.

”Vaikka te olette EM-kolmosia, te ette saa siitä yhtään pistettä lisää”, Iso-Arska Lampinen Keskuskoululta sanoi.

”Nooh, ei me tarvita”, minä sanoin.

”Te hävisitte meille koriksessakin”, Suulääri Tismaleelta muisteli.

”Eri laji. Eri joukkueet.”

”Voi olla, että te voitatte ja saatte edustuspaikan. Mutta voi olla myös, että häviätte ja jäätte rannalle ruikuttamaan”, Pönnin Kielomaa arveli.

”Voi olla, voi olla. Mutta me ollaan silti ikuisesti EM-kolmosia, sitä ei ainakaan enää hävitä. Sitä paitsi, jos katsoo ketkä tätäkin porukkaa ovat pitäneet pystyssä ja pistäneet pallo pussiin, niin kyllä ne on töllinkulmalaisia kaikki. Ja mä oon tehnyt niistä eniten.”

Puhuja oli Super-Mario Nyysönen, synnynäinen maalinsylkijä ja pistepörssien kärkikelmä.

Mutta ei asia ollut puheilla taputeltu, pelit oli pelattava ensin alta pois. Suullisesti voitettu MM-kisapaikka ei ollut paikka vaan MM-unelma.

3.

Paikallinen karsinta pelattiin Keskuskoulun tekonurmella, joka oli myös Kunto-Veljiä kotikenttä. Keskuskoulu sijaitsi urheilupuiston vieressä ja urheilupuistossa olivat myös jäähalli, uimahalli ja sisäliikuntahalli ja sekä yleisurheilu- että nurmikenttä, joista kaksi viimeistä oli sama asia.

Kenttäolosuhteet olivat kunnossa. Mutta se ei sinä torstaina lohduttanut, kun taivas oli tumma ja maahan lankesi ensilumi.

Tietenkin juuri sinä päivänä!

Mutta olosuhteet olivat kaikille samat, tietenkin. Ja me olimme kiistatta ennakkosuosikkeja.

”Me” olimme yhtä kuin Liisa, Roma, Sebastian, Jesse, Läppäsyryjä, Super-Mario Nyssö-

nen ja minä, Teemu Tukki, joukkueen kapteeni ja EM-kisojen Turnauksen Maalin laukonut sankarinuori.

Jotkut kutsuivat minua Töllinnurkan Kuumaniksi tai vaan lyhyemmin Kuumaniksi. Nimi tuli hollantilaiselta Ronald Koemanilta, joka oli kuin minä. Ampui kovaa ja osui myös kaukaa.

Tai paremminkin minä olin kuin hän.

Ennen kuin karsinnassa tehtiin ensimmäistäkään maalia, syttyi sota.

Sitä käytiin korkeammalla taholla.

Pelaajia korkeammalla.

”Peve, Nikolai ja Tiukkanen eivät voi pelata teillä ennen kuin edustusoikeus on selvitetty”, Pönnin valmentaja, opettaja Teuvo Keskivarkaus sanoi.

Ja juu, ei. Ei ollut oikeasti -varkaus vaan -narkaus. Mutta kun porukoissa oli Rämi Läppäsyryjän tapainen suuren luokan suupaltti, kaikki vääntyi aina johonkin kummaan muotoon.

”Joobatuuba, jeppe-deppe-dee”, kuittasi Rämi Keskivarkauden puheet. ”Soita Ruudille, se on ruudinkeksijä ja räjäyttää pankin. Ja

kylä Kuppanen on kanis jäervii, ja siitä tietää kaiken yks Lusi.”

”Mitä levottomia se poika nyt höpöttää?” Keskivarkaus sanoi.

Outo vuoropuhelu jatkui hetken. Rivien välistä kuitenkin huomasi, että taas yksi asia oli nyt syksyllä toisin. Ruuti. Erityisopettaja ja valmentajamme Ruth-Raakel Laihanen-Vuori ei ollut paikalliskarsinnassa paikalla. Hän oli koulutuksessa ja virkavapaalla vielä tovin.

Kun liikkamaikka Masallin ei ehtinyt muilta kiireiltään, legendaarisen pronssiryhmän valmennusvastuun otti kantaakseen taiteiden maisteri Siri, erityisalana laulu, leikit, rättikäsä ja kuvaamataito.

Siri ei ymmärtänyt jalkapallosta muuta kuin että pallo on pyöreä ja että sitä potkaistaan tarpeen vaatiessa säälimättä ja kovaa. Mutta kauhean kiva, iloinen ja myötämielinen Siri aina oli. Eikä osannut vastustaa Keskivarkauden kohtuutonta vaatimusta.

”No voi että, eikös ne pojat nyt saa ollenkaan pelata... Tänne saakka ovat kuitenkin tulleet...” Siri huokaili. ”Voi, voi!”

Liisalla oli ratkaisu ongelmaan:

”Soita Putkoselle!”

Putkonen oli rehtori.

Siri soitti mutta Putkonen ei vastannut.

Viesti kertoi, että hän oli aluehallintoviraston tilaisuudessa kuuntelemassa, kuinka seinättömästä hälytoimitilaratkaisusta tuli koulurakentamisen ihanne.

”No onhan teillä joukkueellinen porukkaa joka tapauksessa. Pistetään karsinnat käyntiin, ei näitä siirtäkään voi”, Keskivarkaus sanoi.

Eihän siinä sitten muukaan auttanut.

4.

Kunnallinen alkukarsinta, torstai, marras- kuun 4. päivä: Pönnin koulu–Töllinkulman koulu

Töllinkulman avauskokoontaminen:

Mv. Liisa
Roma Teemu
 Jesse
Sebastian Läppäsyvä
 Super-Mario Nyssönen

Kuten EM-kisatarinamme lukeneet ehkä huomaavat, asetelmia oli korjailtu sitten kevään kamppailujen. Pakkohan se oli, kun ylikäiset Eeli, Azar ja Daniel olivat poissa. Vii-

lausta tarvittiin myös luontaisten vahvuuksien korostamiseksi.

Liisa oli tietenkin maalivahti, eikä sitä kukaan enää kyseenalaistanut, tyttöä tolppien välissä. Voi olla, ettei Liisa pystyisi hoitamaan hommaa enää kymmenen vuoden kuluttua, koska meistä muista tulisi miehiä ja hänestä nainen. Mutta eihän meistä kukaan enää silloin ollut koulussakaan, joten mitä sitä suremaan.

Jesse laskeutui entistä selvemmin keskikentän pohjalle, ja monitoimihyökkääjä Rämi ja vasuri Sebastian tikittivät laidoillaan päädyistä päätyyn. Super-Mario oli piikkipaikan hallitsija, totta kai. Roma taas tunnettiin yleispelaajana ja sopi maalista kärkeen kaikkialle, etenkin kun EM-kisoissa loukkaantunut käsi oli taas kesän jälkeen kunnossa.

Minun asemani oli samalla tavalla itsensänselvyys kuin Super-Marion ja Liisan.

Tätä mieltä oli myös taktiikasta vastaava valmentaja.

Ei, se ei ollut taiteen maisteri Siri. Hän johti koulun joukkuetta mutta ei peliä. Siihen ruutuun saimme vahvistuksen Keskuskoulul-